

prima instanță: L. Pruteanu
instanța de apel: L. Bulgac, D. Manole, G. Dașchevici

dosarul nr. 2ra-1441/17

Î N C H E I E R E

26 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ivanenco Valentin,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ivanenco Valentin împotriva Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin neînregistrarea plângerii,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Ivanenco Valentin și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău din 07 iunie 2016 prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La data de 16 martie 2016, Ivanenco Valentin a depus cerere de chemare în judecată împotriva Procuraturii sectorului Buiucani, mun. Chișinău cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin neînregistrarea plângerii.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că, la data de 04 martie 2016, s-a adresat Procuraturii sectorului Buiucani, mun. Chișinău cu o plângere prin care a solicitat începerea urmăririi penale în baza semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 177 alin. (1) Cod penal, în privința ofițerului de urmărire penală, șef al Direcției nr. 4 al CNA - Luca Crîșmari, pentru încălcarea inviolabilității vieții personale, încălcare exprimată prin culegerea ilegală a informațiilor ocrotite de lege, despre viața personală ce constituie secret personal al altei persoane fără consimțământul ei.

Totodată, indică că prin plângerea respectivă a solicitat recunoașterea sa în calitate de parte vătămată și înregistrarea plângerii sale în Registrul nr. 1 de evidență a sesizărilor parvenite în Procuratura sect. Buiucani, mun. Chișinău.

Sușține că Procuratura nu a înregistrat plângerea în Registrul nr. 1, or, din ștampila aplicată pe plângere nu rezultă că aceasta a fost înregistrată, fapt care, în opinia reclamantului, îi încalcă dreptul garantat de art. 58 alin. (2) Cod de procedură penală și ordinul interdepartamental nr. 121/254/286-0/95 din 18 iulie 2008 al Procurorului General, Ministrului Afacerilor Interne, Directorului general al

Serviciului Vamal și Directorului Centrului Național Anticorupție „Cu privire la evidența unică a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni”.

Afirmă reclamantul că, înregistrarea plângerii în modul prevăzut de lege, presupune înregistrarea plângerii în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni (Registrul nr. 1 sau R-1) și se examinează prin prisma art. 274 Cod de procedură penală a Republicii Moldova, iar în conformitate cu prevederile pct. 10 al Instrucțiunii privind modul de primire, înregistrare, evidență și examinare a sesizărilor cu privire la infracțiuni, aprobat prin Ordinul interdepartamental nr. 121/254/286-0/95 din 18 iulie 2008 cu privire la evidența unică a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, înregistrarea sesizărilor se efectuează imediat.

De asemenea, invocă că potrivit pct. 13 al Instrucțiunii nominalizate, pe fiecare sesizare se aplică ștampilă specială, care conține informații privind data/ora înregistrării, numărul înregistrării, funcția, familia și semnătura persoanei care a efectuat înregistrarea în Registrul nr. 1.

Solicită încasarea din contul pârâtului a sumei de 100 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin neînregistrarea plângerii sale.

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 07 iunie 2016 acțiunea a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017 a fost respins apelul declarat de Ivanenco Valentin și menținută hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 07 iunie 2016.

Instanța de apel a constatat că lui Ivanenco Valentin nu i-a fost refuzat în primirea plângerii, or, la data de 04 martie 2016, aceasta a fost înregistrată în Procuratura sect. Buiucani, mun. Chișinău cu numărul de intrare 1752, fapt confirmat prin ștampila Procuraturii sect. Buiucani, mun. Chișinău care conține data și numărul de intrare a plângerii, iar la data de 09 martie 2016, plângerea lui Ivanenco Valentin din 04 martie 2016 privind începerea urmăririi penale în privința ofițerului de urmărire penală al CNA, Luca Crîșmari, în baza art. 177 alin. (1) Cod penal, a fost expediată pentru examinare Centrului Național Anticorupție, conform competenței, fapt despre care a fost informat și reclamantul (f. d. 18 verso, 19).

În acest context, instanța de apel a conchis că corect a fost reținut de către instanța de fond și faptul că, revendicările reclamantului lui nu pot fi raportate nici la Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545 din 25 februarie 1998, pentru care sunt necesare unele condiții speciale și anume existența faptei ilicite, deoarece nu orice acțiune a organelor de drept atrage răspunderea statului.

Iar, pentru aplicabilitatea dispozițiilor Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, în fiecare caz în care se pretinde încasarea despăgubirilor materiale și morale cauzate prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii urmează să existe și să fie întrunite cumulativ (minim o condiție), atât a circumstanțelor prevăzute la art. 6, cât și de art. 3, or, aceste norme sunt indisolubile și nu pot fi aplicate în mod separat.

La data de 30 mai 2017 Ivanenco Valentin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu remiterea cauzei la rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului a indicat că instanțele de judecată au emis o hotărâre cu privire la drepturile persoanelor care nu au fost implicate în proces, și anume în cadrul examinării cauzei nu a fost atras în proces ofițerul de urmărire penală, șef al Direcției nr. 4 al CNA, Luca Crîșmari, or reclamantul Ivanenco Valentin s-a adresat în instanța de judecată cu o cerere împotriva Procuraturii sectorului Buiucani, mun. Chișinău, solicitând încasarea prejudiciului moral cauzat prin neînregistrarea plângerii depuse la data de 04 martie 2016 privind neînceperea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală anume a ofițerului de urmărire penală al CNA, Luca Crîșmari.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz, se constată că decizia instanței de apel din 09 februarie 2017, a fost expediată în adresa recurentului la data de 24 februarie 2017, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire nr. 2127-4 (f. d. 56), însă date cu privire la recepționarea acesteia nu se atestă la materialele cauzei.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la data de 30 mai 2017 în termen.

La data de 21 iunie 2017, în adresa intimatului a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

Prin referința depusă la 21 iulie 2017 Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani a solicitat respingerea cererii de recurs cu menținerea deciziei instanței de apel.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Ivanenco Valentin este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție respinge argumentul recurentului cu privire la faptul că pe parcursul examinării cauzei au fost soluționate drepturile unei persoane care nu a fost implicată în proces, ca fiind neîntemeiat. Or, Luca Crîșmari nu deține nici o calitate în prezenta cauză civilă, și prin soluționarea litigiului nu au fost atinse drepturile sau interesele acestuia. Mai mult ca atât, recurentul nu a solicitat atragerea lui Luca Crîșmari în proces nici în ședința instanței de apel și nici în ședința în instanța de fond.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Ivanenco Valentin, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Ivanenco Valentin, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Ivanenco Valentin, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Ivanenco Valentin, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Tamara Chișca-Doneva